

Kenmerken financiële instrumenten

Liquiditeiten

Onder liquiditeiten worden verstaan spaarsaldi, direct opeisbare tegoeden en deposito's. Van oudsher worden deze instrumenten als risicomijdend geïnclassificeerd. De ontwikkelingen bij banken in de jaren 2007 t/m 2009 hebben echter laten zien dat ook liquiditeiten niet volledig risicoloos zijn. De komst van internet en het daarmee samengaande elektronisch betalingsverkeer heeft ervoor gezorgd dat er bij negatieve publiciteit een run op de spaargelden kan ontstaan, waardoor banken snel in liquiditeitsproblemen kunnen komen met uiteindelijk het gevolg dat liquiditeiten ook verloren kunnen gaan. Naast het debiteurenrisico op de bank kennen liquiditeiten aangehouden in vreemde valuta uiteraard eveneens een valutarisico.

Risicoclassificatie liquiditeiten

HENS classificeert liquiditeiten als risicomijdend. De Depotbank waar de gelden worden aangehouden blijft hierbij de keuze en verantwoordelijkheid van Cliënt.

Obligaties

Een obligatie is een door de overheid of bedrijf uitgegeven lening die gedurende de looptijd een vaste rentevergoeding oplevert. Normaliter krijgt Cliënt aan het einde van de looptijd de nominale waarde terug.

Obligaties zijn er met verschillende looptijden en met verschillende condities.

Voorbeelden zijn:

- *Zero bonds*: Op deze obligaties wordt geen rente betaald: Het rendement op deze obligaties wordt verkregen uit het verschil tussen de uitgiftekoers en de latere aflossingskoers.
- *Perpetuele obligatie*: Een obligatie die geen vooraf overeengekomen aflossingsdatum kent, de aflossing vindt alleen plaats als de uitgevende instelling dat wenst.
- *Achtergestelde obligaties*: Bij een faillissement van de uitgevende instelling wordt deze obligatie pas uitbetaald nadat alle andere schulden zijn voldaan. Het rentepercentage is hier doorgaans hoger.
- *Converteerbare obligatie*: Een obligatie die gedurende de zogenaamde conversieperiode tegen de conversiekoers onder bepaalde voorwaarden (meestal op verzoek van de belegger) kan worden omgewisseld tegen aandelen. Een converteerbare obligatie vertoont kenmerken van zowel een obligatie als een aandeel. Zie hiervoor dan ook de risico's van aandelen.
- *Floating rate obligatie*: Een obligatie waarvan de rente van tijd tot tijd wordt vastgesteld.
- *Reverse convertibles*: Hierbij bepaalt de koers van de onderliggende waarde of de obligatie wordt afgelost door terugbetaling van de hoofdsom of door levering van een vooraf vastgestelde hoeveelheid aandelen. Het koersrisico bij deze vorm is hierdoor altijd relatief hoog.

Risicoclassificatie obligaties:

Het risico van obligaties wordt op lange termijn voornamelijk bepaald door de kredietwaardigheid van de uitgevende instelling: het debiteurenrisico. Naast het debiteurenrisico kennen obligaties ook een valutarisico en een koersrisico dat onder meer afhankelijk is van de rentestand en looptijd.

Obligaties met een relatief laag debiteurenrisico zijn:

- Staatsobligaties in euro met minimaal single A-rating.
- Bedrijfsobligaties in euro met minimaal BBB-rating (investmentgrade).

Obligaties met een relatief hoog debiteurenrisico zijn non-investment grade en worden aangeduid als High Yield Bonds.

Aandelen

Aandelen zijn deelnemingen in het aandelenkapitaal van een vennootschap. De koers van het aandeel kan sterk fluctueren naarmate de winstverwachtingen van de onderneming onzeker zijn. De koers is met name afhankelijk van marktontwikkelingen, macro-economische ontwikkelingen, nieuws over het bedrijf en/of de sector en het dividendbeleid. De opbrengst van een aandeel zal per type onderneming sterk verschillen. Aandelen bieden daarbij een onzeker rendement, waarbij Cliënt de kans loopt zijn gehele inleg te verliezen. Ingeval van een faillissement worden de aandeelhouders achtergesteld aan de overige schuldeisers.

Beleggingsfondsen

De beheerder van een beleggingsfonds stelt een portefeuille samen binnen een vooraf vastgestelde verdeling over verschillende beleggingscategorieën, zoals bijvoorbeeld aandelen, obligaties en vastgoed. Door deel te nemen in een beleggingsfonds wordt Cliënt eigenaar van een deel van de portefeuille.

Hierbij kan onderscheid worden gemaakt in open-end en closed-end beleggingsfondsen. Een open-end beleggingsfonds heeft de mogelijkheid om nieuwe aandelen uit te geven op het moment dat er nieuw geld in het beleggingsfonds stroomt. De waarde van open-end beleggingsfondsen ligt hierdoor in de regel rond de intrinsieke waarde (ook wel Net Asset Value genoemd) van de onderliggende beleggingen.

Een closed-end beleggingsfonds heeft niet de mogelijkheid om nieuwe aandelen uit te geven. Hierdoor wordt de koers voornamelijk bepaald door de vraag en het aanbod op de financiële markt.

Door te beleggen in een beleggingsfonds kan Cliënt een spreiding van de beleggingsportefeuille bereiken die anders slechts met een aanzienlijk groter vermogen te bereiken valt. Met behulp van een beleggingsfonds heeft een particulier tevens de mogelijkheid om in financiële instrumenten te beleggen die voor de particuliere beleggers doorgaans niet beschikbaar zijn.

Beleggingsfondsen die geen actieve beheerder kennen zijn de zogenaamde trackers ofwel ETF: exchange traded funds. Deze beleggingsfondsen zijn samengesteld uit alle instrumenten van een specifieke index in een gelijke verhouding als in die index. Trackers zijn vergelijkbaar met onbemande beleggingsfondsen: geen actief beheer en een tracker verandert pas van samenstelling als de samenstelling van de onderliggende waarde, bijvoorbeeld de AEX index, zich wijzigt. Deze producten kunnen worden gekocht en verkocht zoals alle andere aandelen met een beursnotering en bieden in één transactie directe belegging in een gehele index. In dergelijk producten worden de flexibiliteit en verhandelbaarheid van aandelen gecombineerd met de spreiding van een fonds.

Risicoclassificatie beleggingsfondsen

Het risico van een beleggingsfonds is sterk afhankelijk van de doelstelling die het fonds heeft. De wijze waarop de fondsbeheerder de beleggingsportefeuille samenstelt, staat uitgebreid beschreven in het desbetreffende prospectus. Ook voor beleggingsfondsen kan gelden dat u de volledige inleg verliest.

Beleggingsfondsen met een relatief laag risico zijn:

- Obligatiebeleggingsfondsen die louter beleggen in investment grade bedrijfsobligaties.
- Trackers in obligatie indices met louter investement grade beleggingen.

Financiële instrumenten met hefboomwerking

Hefboominstrumenten zijn speculatieve beleggingsproducten en geven geen of beperkte bescherming. Een kleine procentuele verandering in een onderliggende waarde zal een hogere procentuele verandering in de waarde van het hefboominstrument opleveren. Met andere woorden, de koers van deze producten kan snel stijgen maar ook weer snel dalen. Met de aanschaf van deze instrumenten kan er worden gespeculeerd op zowel een koersstijging als een koersdaling van de onderliggende waarde. Met uitzondering van termijncontracten en opties (geschreven) is bij hefboominstrumenten de investering het maximale verlies.

Opties

Een optie is een contract waarbij de partij die de optie verstrekt (de “schrijver”) aan zijn wederpartij het recht toekent om een onderliggende waarde, bijvoorbeeld een pakket aandelen, gedurende of aan het einde van een overeengekomen periode te kopen (we spreken dan van een “call-optie”) of te verkopen (we spreken dan van een “put-optie”) tegen een prijs die van tevoren is bepaald of waarvan overeengekomen is op welke wijze deze bepaald zal worden. Voor dit recht betaalt de wederpartij meestal een premie aan de schrijver. De premie van de optie is veelal een fractie van de waarde van de onderliggende waarde. Hierdoor leidt een koersschommeling van de onderliggende waarde tot grotere winsten of verliezen voor de houder van een optie (de zogenaamde hefboomwerking).

Het kopen van een optie

Een optie(contract) geeft de koper het recht (niet de verplichting) om gedurende of aan het eind van een bepaalde periode een hoeveelheid van een onderliggende waarde te kopen (call-optie) of te verkopen (put-optie) tegen een vooraf overeengekomen prijs. Voor het recht dat de koper van een optie verkrijgt, betaalt de koper een premie.

Het verlies voor de koper van een optie is beperkt tot de betaalde premie. Door de hefboomwerking van de optie zal de waarde ervan echter wel sterk fluctueren. Het risico van Cliënt om de inleg te verliezen is groter dan bij een investering in hetzelfde onderliggende aandeel. De kans om de inleg volledig te verliezen neemt toe naarmate de uitoefenprijs hoger is in geval van een call-optie of lager is in geval van een put-optie.

Het schrijven van een optie

Een schrijver van een optie neemt de verplichting (niet het recht) op zich om de onderliggende waarde te leveren (schrijver van call-optie) of af te nemen (schrijver van put-optie) tegen de afgesproken prijs. Hij heeft dus leveringsplicht of ontvangstplicht, waarvoor de schrijver een premie ontvangt. Om er zeker van te zijn dat een schrijver aan zijn verplichtingen kan voldoen, dient de schrijver zekerheid (margin) te stellen. De schrijver van een optie kan te maken krijgen met (onbeperkte) verliezen, die vele malen groter kunnen zijn dan de ontvangen premie. Hierbij dient onderscheid te worden gemaakt tussen het gedekt en ongedekt schrijven van opties. Bij het ongedekt schrijven van opties kunnen de verliezen in principe onbeperkt zijn. Zorgvuldig afgewogen dient te worden of een dergelijke transactie voor Cliënt geschikt is, mede gelet op de financiële positie en het doel van de belegging.

Risicoclassificatie opties

Investeren in opties brengt altijd een hoog risico met zich mee. In het geval van het kopen van opties kan Cliënt de hele inleg verliezen. In het geval van het ongedekt schrijven van een put-optie kan Cliënt de totale onderliggende waarde waarvoor men de verplichting is aangegaan verliezen. Bij het ongedekt schrijven van een call-optie is het theoretische verlies zelfs onbeperkt.

Warrants

De warrant vertoont de kenmerken van een optiecontract. De risico's die zijn verbonden aan een warrant zijn vergelijkbaar met de risico's die zijn verbonden aan het kopen van opties. De enige uitzondering hierop is dat een warrant wordt uitgegeven door een instelling in plaats van door een beurs/handelsplatform. In hoeverre de uitgevende instelling kan voldoen aan de betalingsverplichting bepaalt het verschil tussen het risico van een optie en een warrant.

Risicoclassificatie warrants

De investering in een warrant heeft een relatief hoog risico. De risico's zijn: verlies inleg, liquiditeitsrisico, faillissementsrisico, koersrisico onderliggende waarde.

Turbo's

Een turbo (ook bekend als speeder of sprinter) is een beleggingsproduct dat beleggers de mogelijkheid geeft met een hefboom te beleggen in verschillende onderliggende waarden zoals aandelen, beursindices, valuta, obligaties, grondstoffen en beleggingsfondsen. Turbo's zijn ontwikkeld door de ABN Amro bank die in Nederland de naam als handelsmerk heeft vastgelegd. Daarom bieden andere banken in Nederland een soortgelijk product aan onder een ander naam.

Werking van een turbo

Een turbo is gebaseerd op een onderliggende waarde. Dit kan een aandeel zijn maar ook grondstoffen, valuta, obligaties of indices. Cliënt kan met een turbo speculeren op stijgingen en dalingen. Een turbo long stijgt als de onderliggende waarde stijgt; bij een turbo short is het omgekeerde het geval. Bij aankoop van een turbo long koopt de bank doorgaans de onderliggende waarde aan. Een deel van de kosten voor de onderliggende waarde wordt gefinancierd door de bank; het overblijvende deel betaalt de belegger in de vorm van de waarde van de turbo long. Over het deel dat de bank financiert, betaalt de belegger rente. Dit maakt uitgeven van turbo's interessant voor de bank! Stijgt de onderliggende waarde dan zal de waarde van de turbo long sneller stijgen dan het aandeel; daalt de onderliggende waarde dan zal de waarde van de turbo long sneller dalen. Het kan dus ook zijn dat de investering van de bank in gevaar komt. Daarom heeft de bank in de turbo/speeder/sprinter een veiligheidsmaatregel ingebouwd de stoploss. Een stoploss (voluit stoploss order) is een order om een belegging te verkopen (of kopen ingeval van een turbo short) op het moment dat de koers van de onderliggende waarde is gedaald of gestegen onder of boven een bepaalde prijs. Op het moment dat de belegging wordt verkocht, gebeurt dat bestens ('wat de markt ervoor geeft'). Deze maatregel is ook in het voordeel van de belegger: de belegger kan immers door de stop loss nooit meer verliezen dan zijn investering. Als de koersbeweging van de onderliggende waarde dermate abrupt is, bijvoorbeeld bij een flink lagere opening door een winstwaarschuwing, worden de verliezen beneden het financieringsniveau door de bank genomen. De belegger krijgt dus nimmer te maken met een restschuld. Is de verkoop van een turbo long gerealiseerd tegen een prijs boven het financieringsniveau, dan keert de bank na enkele dagen het restant aan de belegger uit (= restwaarde).

Voorbeeld

Een bank brengt een turbo long op de markt op een onderliggende waarde XYZ die €30 kost. Stel hiervan financiert de bank 25 euro. De belegger betaalt dus 5 euro. De verhouding tussen de koers van de onderliggende waarde en de koers van de turbo staat bekend als de hefboom van de turbo, in dit voorbeeld dus 6. Op de door de bank gefinancierde 25 euro betaalt de belegger op jaarbasis rente (ca. 11%). Stel dat de koers van XYZ stijgt tot €35. Een aandeelbezitter maakt 16,7% winst. Een turbobezitter heeft echter 5 euro geïnvesteerd en als hij de turbo verkoopt krijgt hij €35 - €25 = €10 op een investering van 5 euro. Dat is een winst van 100%. NB rendementen zijn berekend afgezien van aan- en verkoopkosten en spread en zonder rekening te houden met rentekosten.

Het kan ook mis gaan. Stel dat de stoploss van de turbo bepaald is op €27,50. Daalt de koers van XYZ tot dat niveau, dan zal de bank automatisch de turbo uit de markt nemen en de onderliggende waarde verkopen. De schade voor de bank blijft beperkt. De belegger krijgt €27,50 - €25 = €2,50 terug indien de bank de aandelen kan verkopen op €27,50. Op een deelname van €5 is dat een verlies van 50%. Een aandeelbezitter zou een verlies hebben gemaakt van 8,3%. De hefboom van 6 speelt een belangrijke rol. De winst óf het verlies is immers zes keer groter dan bij aanschaf van de onderliggende waarde. Als het aandeel door bijvoorbeeld een winstwaarschuwing op 20 euro opent, dan verliest de belegger zijn inleg (5 euro) en de bank 5 euro.

Verskil met opties

In turbo's handelen is feitelijk beleggen met geleend geld met een beschermingsconstructie. Door de hefboomwerking vertonen turbo's enige gelijkenissen met opties. De winstmogelijkheden zijn onbegrensd terwijl het risico beperkt is. Er zijn echter enkele duidelijke verschillen:

Tijdswaarde. Een optie heeft een beperkte looptijd en verliest waarde gedurende de tijd.

Stoploss. Een optie komt niet te vervallen als er een korte, ongewenste koersbeweging plaatsvindt.

Volatiliteit. Bij opties is de verwachte volatiliteit (tevens) een belangrijke factor, een verandering hierin zal de koers doen dalen/stijgen. Bij turbo's is dit niet het geval.

Uitgevende instelling. Een turbo is geïntroduceerd door een bank die er aan wil verdienen door de spread en de rente. Bij een optiecontract hoeft men geen winst voor een bank te genereren: men doet rechtstreeks zaken met een andere belegger.

Spread. De handel in turbo's kenmerkt zich in bepaalde gevallen door een grote spread, terwijl het verschil tussen bied- en laatprijs bij opties in de regel klein is.

Risicoclassificatie turbo's

Beleggingen in turbo's brengen altijd een relatief hoog risico met zich mee. Risico's die Cliënten daarbij lopen zijn: liquiditeitsrisico, verlies inleg en debiteurenrisico.

Gestructureerde producten

Dit is een verzamelnaam voor beleggingsproducten die zijn samengesteld uit verschillende financiële instrumenten, zoals derivaten, aandelen en obligaties. De waarde van een structured product wordt afgeleid van de onderliggende waarden (bijv. aandelen, indices, rente, kredietrisico, grondstoffen etc.). Ook voor een structured product geldt: hoe groter het verwacht rendement, hoe hoger het risico. Deze instrumenten bieden een belegger de mogelijkheid om ook rendement te maken in markten die voor de individuele belegger moeilijk toegankelijk en inzichtelijk zijn.

Voorbeelden van structured products zijn:

- Hefboomproduct: Een hefboomproduct is een speculatief product. Je neemt extra risico ten opzichte van de waarde waarin belegd wordt. De looptijd kan kort zijn. Dit beleggingsinstrument is vooral aantrekkelijk voor de actieve en ervaren belegger. Het risico is vergelijkbaar met het beleggen in opties. Voorbeelden hiervan zijn turbo's, sprinters en speeders.
- Garantieproduct, waarbij Cliënt gegarandeerd (een deel van) de inleg terugkrijgt aan het einde van de looptijd, een zgn. inleggarantie. Deze geldt alleen aan het eind van de looptijd. Bij eerder stoppen is het risico aanwezig dat er minder uitgekeerd wordt dan de inleggarantie.
- Beschermingsproduct: Een beschermingsproduct kent meer risico dan een garantieproduct. Er is vaak sprake van bescherming tot een vooraf bepaalde procentuele daling van de onderliggende waarde, maar als de onderliggende waarde deze grens neerwaarts heeft doorbroken, vervalt deze bescherming en is Cliënt volledig afhankelijk van de koersvorming van deze onderliggende waarde. Aan het eind kan het derhalve zo zijn dat er niets uitgekeerd wordt.
- Collateralized debt obligation (afgekort CDO) is de algemene aanduiding van een type obligatie waarbij zekerheid is verschaft door de aanwezigheid van onderpand ("collateral"), meestal bestaande uit vorderingen zoals een verzameling gebundelde hypotheeklen of kredieten. Kenmerk van CDO's is dat ze typisch zijn onderverdeeld in tranches waarbij een rangorde is bepaald voor de terugbetaling van de schuld aan de houders van elke tranche. De betaling van rente en de terugbetaling van de hoofdsom is afhankelijk van het aantal defaults (faillissementen) in de onderliggende portefeuille.
- Asset-backed security (vaak afgekort ABS) is een financieel instrument dat wordt gefinancierd met de kasstroom gegenereerd uit een portefeuille van activa. Deze activa zijn verstrekt als zakelijk onderpand. De activa worden samengevoegd om anders kleine en oneconomische investeringen rendabel te maken, terwijl ook het risico wordt verminderd door de onderliggende activa te diversificeren. Securisering stelt deze activa als investering beschikbaar aan een brede groep investeerders. Algemeen geldt dat gesecuriseerde activa veelal illiquide van aard zijn. De financiële activa opgenomen in de portefeuille van asset-backed securities, strekken zich uit van hypotheeklen en creditcardschulden tot debiteuren. Evenals bij CDO's is de rentebetaling en terugbetaling van de hoofdsom afhankelijk van het aantal defaults in de portefeuille van onderliggende waarden.

Risicoclassificatie structured products

De meeste vormen van structured products worden gekenmerkt door een reëel hoog risico. Risico's: liquiditeitsrisico, debiteurenrisico en kredietrisico, koersrisico.

Structured products met een relatief laag risico zijn garantieproducten waarbij de hoofdsom gegarandeerd wordt door één enkele investment grade debiteur.

Vastgoed

Bij vastgoed gaat het over beleggen in commercieel vastgoed, zoals winkels, kantoren en bedrijfspanden, via gespecialiseerde beleggingsfondsen. Die fondsen keren de huurprijzen van het vastgoed vaak uit als dividend. Deze uitkering is vaak hoger dan de rentevergoeding op obligaties. Dat maakt deze beleggingscategorie ook extra gevoelig voor het niveau van de rente. Als de rente op de kapitaalmarkt stijgt, dan worden onroerendgoedfondsen minder interessant voor beleggers en ontstaat er koersdruk. Tevens nemen de financieringslasten van het onroerend goed toe wat een negatieve invloed heeft op het netto resultaat en een waardedaling van het onroerend goed tot gevolg kan hebben.

Risicoclassificatie vastgoed

Vastgoedbeleggingen kenmerken zich door een relatief hoog risico. Risico's: liquiditeitsrisico, koersrisico, renterisico.

Alternatieve beleggingen

Dit zijn beleggingen in niet-traditionele beleggingscategorieën. Hieronder vallen onder meer niet-beursgenoteerde beleggingsfondsen, participatiemaatschappijen, andere beleggingsvehikels en beleggingsproducten die een bovengemiddeld rendement nastreven, met veelal een bovengemiddeld of hoog risico. Daarbij wordt vaak gebruik gemaakt van bijzondere technieken en expertise. Soms belegt een investeringsvehikel (deels) in niet-beursgenoteerde aandelen. Soms in startende, risicovolle ondernemingen. Voorbeelden van alternatieve investeringen zijn hedge funds, private equity funds, fondsen die uitsluitend beleggen in ondergewaardeerde ondernemingen, fondsen die slechts in een bepaalde sector beleggen, fondsen die beleggen in afgewaardeerde vorderingen, participatiemaatschappijen en publiek/private investeringen.

“Alternative investments” kenmerken zich vaak door een hoge minimuminleg, beperkte uittredingsmogelijkheden (veelal slechts één maal per maand of kwartaal, soms zelfs pas na een aantal jaren), relatief hoge instap- en managementkosten (waaronder een performance fee), beperkte of geen verhandelbaarheid, weinig transparantie, geen toezicht door toezichthoudende instanties zoals de AFM. “Alternative investments” bieden daarbij een onzeker rendement waarbij Cliënt de kans loopt de gehele inleg te verliezen.

De beleggingen in deze categorie hebben een afwijkend risico/rendementsprofiel in vergelijking tot de traditionele beleggingscategorieën zoals aandelen en obligaties. Voor “alternative investments” geldt dat de beleggingsresultaten min of meer onafhankelijk zijn van (en daarmee een lage samenhang hebben met) die van de traditionele beleggingscategorieën. Hierdoor kan opname van alternatieve beleggingen in een portefeuille die bestaat uit aandelen en obligaties leiden tot een afname van het risico van de gehele portefeuille

Risicoclassificatie alternatieve beleggingen

Alternatieve beleggingen kenmerken zich door een relatief hoog risico. De risico's zijn voornamelijk: liquiditeitsrisico, risico beleggingsfondsen, koersrisico.

Complexe en niet-complexe producten

Op grond van Europese regelgeving worden in de wetgeving van alle EU-landen de financiële producten in twee categorieën ingedeeld: niet-complexe producten en complexe producten. Beleggers zonder kennis en ervaring op het gebied van beleggen worden door de wetgever geacht te kunnen begrijpen welke risico's er verbonden zijn aan niet-complexe producten. Voor complexe producten echter moet eerst worden nagegaan of een belegger voldoende kennis en/of ervaring heeft om de risico's van het product in voldoende mate te onderkennen. Deze bijlage is mede bedoeld als hulpmiddel daarbij. De verdeling in complex/niet-complex heeft betrekking op de ingewikkeldheid van het product en zegt niets over de hoogte van het risico.

Onze wetgeving spreekt van complexe producten wanneer het betreft:

een combinatie van twee of meer financiële producten die ten minste een financieel product omvat waarvan de waarde afhankelijk is van de ontwikkelingen op financiële markten of andere markten;
recht van deelneming in een beleggingsinstelling dat niet verhandelbaar is of dat op verzoek van de deelnemers ten laste van de activa direct of indirect wordt ingekocht of terugbetaald.

Voorbeelden van complexe producten zijn converteerbare obligaties, reverse convertibles, structured products (ook garantieproducten), derivaten zoals warrants, opties en futures.

Voorbeelden van niet-complexe producten zijn beursgenoteerde aandelen, “gewone” obligaties en beleggingsfondsen (hieronder vallen ook hedge funds).

Overig

Deze beschrijving kan niet alle kenmerken van alle financiële instrumenten en de daaraan verbonden risico's beschrijven. HENS zal Cliënt, op verzoek, te allen tijde nadere informatie kunnen verschaffen over (specifieke) kenmerken en risico's verbonden aan effecten. HENS zal in het geval van beleggingen in gestructureerde producten de prospectus en productomschrijving beschikbaar stellen via haar website.

Bij het kiezen van beleggingen dient een goede afweging gemaakt te worden betreffende welke financiële instrumenten binnen de beleggingsdoelstelling vallen. Aan alle vormen van beleggen zijn in meer of mindere mate risico's verbonden. Met name het schrijven van ongedekte opties, termijncontracten (en opties op termijncontracten) kunnen zeer risicovol zijn. Cliënt dient alleen in deze risicovolle beleggingen te beleggen indien Cliënt het (eventuele) verlies kan en wil dragen en zich terdege bewust is van de risico's.